

»Det er efter den sociale lovgivning kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune, som har det økonomiske og indholdsmæssige ansvar for ældreomsorgen. Kommunalbestyrelsen træffer inden for servicelovens rammer beslutning om serviceniveauet i kommunen, herunder hvilke tilbud, der stilles til rådighed, omfanget af disse, og hvem der har ret til tilbudene.

Det er således overladt til kommunalbestyrelsen at udforme kommunens politik på bl.a. plejehjemsområdet.

Drift af plejehjem sker i medfør af servicelovens § 140, jf. Socialministeriets bekendtgørelse nr. 82 om plejehjem og beskyttede boliger. Dette gælder uanset om plejehjemmet drives af en selvejende institution. I tilfælde af, at der er tale om ældreboliger eller plejeboliger oprettet efter By- og Boligministeriets lovgivning, er kommunalbestyrelsen fortsat ansvarlig for de forskellige servicetilbud efter servicelovens regler.

Kommunalbestyrelsen har det overordnede ansvar for, at driften foregår på forsvarlig vis, og at beboerne får den pleje og omsorg, de har behov for.

Kommunen har en pligt til at føre tilsyn med den daglige drift, herunder at hjælpe til tilrettelagt og bliver udført på en fagligt forsvarlig måde. Tilsynspligten indebærer, at kommunen er forpligtet til at gribe ind og få rettet op på forholdene, hvis kommunen får underretning eller mistanke om, at forholdene på et plejehjem eller en anden kommunal institution ikke er i orden.

Socialministeriet har ikke mulighed for at tage stilling til den konkrete sag. Ministeriet har heller ikke oplysninger om, hvorvidt den i spørgsmålet anførte praksis forekommer på landets plejehjem.«

Jeg kan henholde mig til Socialministeriets oplysninger og samtidig henvise til mine svar på henholdsvis spørgsmål S 458 af 16. november 1999 og S 468 af 17. november 1999 vedrørende vagtlægernes ordination af beroligende medicin.

Spm. nr. S 420

Til justitsministeren (8/11 99) af:

Peter Skaarup (DF):

»Har justitsministeren eller tidligere justitsministre formelt eller uformelt anmodet Tyskland

om at tilbageholde offentliggørelsen af detaljer om de 31 eftersøgte nazister fra krigens tid?«

Svar (19/11 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. S 1319 fra samme spørger i Folketingsåret 1998/1999 bør offentliggørelse af konkrete oplysninger om navngivne, eftersøgte personer alene ske, når efterforskningsmæssige grunde eller andre tungtvejende hensyn taler herfor.

Ved skrivelse af 25. oktober 1999 anmodede den tyske ambassade i Danmark om Justitsministeriets bemærkninger til en anmodning om aktindsigt fra en dansk journalist. Ifølge ambassadens henvendelse havde den danske journalist anmodet om fuldstændig aktindsigt i en oversigt udarbejdet af de tyske myndigheder vedrørende efterforskningen mod personer eftersøgt af de danske myndigheder på grund af drab begået under besættelsen.

Det tilkommer ikke Justitsministeriet at tage stilling til indholdet eller den konkrete anvendelse af tyske regler om aktindsigt, og Justitsministeriet besvarede derfor ambassadens henvendelse ved at fremsende kopi af den ovennævnte besvarelse af spørgsmål nr. S 1319 fra Folketingsåret 1998/1999.

Spm. nr. S 437

Til justitsministeren (9/11 99) af:

Peter Skaarup (DF):

»Kan ministeren oplyse, hvad ministeren selv mener i anledning af politimesteren i Svendborgs redegørelse til Justitsministeriet som angivet i svaret på spørgsmål nr. S 3211, folketingsåret 1998-99, er ministeren enig i politimesterens tilkendegivelse af, at der p.t. ikke er behov for at bringe rockerloven i anvendelse over for den langlandske naziorganisation »Blood and Honour«, og hvordan mener ministeren, at de voldelige tendenser hænger sammen med grundlovens bestemmelse om, at foreninger og organisationer, der virker ved vold, skal opløses ved dom?«